

MISJONSBRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 4.

15. FEBRUAR 1931

3. ÅRGANG

„Betaler det sig å drive misjon?“

«Betaler det sig å drive misjon.»

Disse ord stod med fete typer som overskrift på en side av et kjent blad, der nettop var kommet med posten hjemmefra ut til en kvinnelig misjonær i India. Hun var ved å gjøre misjonens status op: foran henne lå den store hovedbok med de lange tallrekker, og spredt ut på bambusbordet, hvorover en lampe kastet sitt skjelr, lå de røde penger misjonærene i øieblikket rådet over. Lønningsdagen for de trofaste innfødte arbeidere var nær. Vilde den sum som var for hånden rekke til?

Det var nu nær midnatt, og arbeidet skulde avsluttes. Hen over sletten hørte sjakalens hyl, men i natt var det, som den kjente lyd var blitt til ord, og som det bestandig lød til henne ute fra natens stillhet: «Betaler det sig å drive misjon?»

Den unge, kvinnelige misjonær hadde hatt noen travle arbeidsår desute. Hun hadde i sannhet ikke spart sig selv, og just derfor gjorde spørsmålet så meget des mere ondt. I smerte søkte hennes blikk op imot nattens stjerner, idet det lød som et skrek fra hennes sjel: «O, min Gud, min Gud!» og overveldet av nøden derute og manglende forståelse hos noen derhjemme sank hennes hode ned på hennes arm på bambusbordet, og hun utøste sitt hjerte for Gud. Og før enn hun visste det sov hun inn, som hun satt.

I drømme kom Gud til henne: Han talte til sin tjenerinnes forpinte sjel. Hun syntes å se sig selv gå ned gjennom landsbyens ho-

Likesom regnet og sneen faller ned fra himmelen og ikke vender dit tilbake, men vander jorden og bringer den til å bære og spire, og gir sædemannen sæd og den etende brød, således skal mitt ord være som går ut av min munn. Det skal ikke vende tomt tilbake, men lykkelig utføre hvad jeg sender det til. — Med glede skal I dra ut og i fred skal I føres frem. — Istedetfor tornebusker skal det oppvokse cypresser, istedetfor tidslar skal det oppvokse myrter, og det skal være Herren til et navn, til et evig tegn som ikke skal vorde utslattet. *Esais 55, 10-13.*

vedgate, hen ad den vei hun så mange gange var gått på. Ennu følte hun det forferdelige spørsmål som kolde, uforstående mennesker i hjemlandet hadde stillet, brenne som ild i sin sjel. Det var nepd i hennes indre, men hun gikk fremad, fremad, hun kunde ikke annet. Med ett var det som hun vaktas av sine tanker, ti hvad var det? En gammel kvinne som satt foran en lerhytte ved veien hadde rakt sin hånd ut og grepet fatt i hennes kjole. «Min sønn», sa hun gråtende, «har nettop kjøpt sig en ny okse for å pløie rismarkene. Den er ung og kan gjøre nytte og må derfor under tak, mens jeg er gammel og utslitt. Nu har dyret fått min plass, og jeg er vist bort for å dø.» Misjonæren så i drømme sig selv bøie sig kjærlig ned over den trette, gamle kvinne, og idet hun strøk hennes blidt over panden, sa hun: «Nei, følg du med mig! Du skal ikke sulte ihjel og dø på veien, men jeg vil dele mitt brød med dig, så lenge jeg har noe. Og du skal drikke av min kild og bo hos mig, og jeg skal fortelle dig om ham som er det levende brød,

som kom ned fra himlen, for at du i evighet ikke skal dø. Og jeg skal forkynne for dig om den Frelser, der har det levende vann å gi hvert et hjerte som tørster kom bare med», og den gamle grep i det samme fatt om den unge kvinnes utrakte hånd, og hun stod op og fulgte.

Sammen gikk de nu frem ad den støvede vei under solens brann. / Nær ved landsbybrønnen stanset de. Hvad var det for et røre? Jo, en ung håpefull mann var just død og hadde efterlatt sig en liten barnehustru på ti-elleve år. Om henne var det denne ropende, støpende skare hadde samlet sig. Landsbybarbereren var nettop kommet og hadde raket hennes hode for at alle kunde se at hun var falt i unåde, at guderens vrede var over henne, ti ellers var hennes mann jo ikke død. Alle hennes smykker og drikkekar var blitt revet fra henne, og i stedet for den smukke, brogede «Sari», som de unge hustruer bærer, var hun blitt iført noen gamle pjalter, som neppe nok dekket hennes lille legeme. Kvinnene gav henne stikkpiller og skjeldsord, og gut-

tene gjorde løser med henne og undså sig ikke for å tilføie henne det ene spark efter det annet; hadde de kanskje ikke rett til det, tenkte de, hun var jo åpenbart under de høie guders forbannelse, fra nu av blott som en slavinne, en skamlett for familien, ja for hele landsbyen. Just i dette øieblikk nådde misjonæren derhen; i samme nu den lille barneenke så henne, brøt hun gjennom skaren, grep med begge sine små, brune hender om misjonærens hånd og sigtet: «O, hvite kvinne, ta mig med hjem!» «Det vil jeg», svarte misjonæren, og slo kjærlig skjermende sine arme omkring barnet. «Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det fortapte; følg du med mig», og barnet slo straks følge med henne og med den gamle.

Videre gikk nu deres vei bort fra brønnen med den larmende skare, frem mot den nærmeste landsby, inn i et beskjedent hus, der tjente misjonærene som tilholdssted i deres arbeide i distriktet. En skare på henved 50 barn var nettop samlet til søndagskole, men neppe hadde de fått den

hvite kvinne å se, før enn de kom henne stormende i møte, idet de ropte: «Vi husker godt de ord du lærte oss siste gang, Sahib», og dermed begynte de alle som med en munn å fremsi skriftordet fra Johs. 3: «Så elsket Gud verden at han gav sin sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv.» «Sahib», fortsatte en liten ti års gutt, straks bibelordet var fremsagt, «jeg nektet igår derhjemme å tilbe avgudene, og far slo mig som straff. Men hvorledes kunde jeg annet efter å ha hørt om den sanne levende Gud og hans sønn Jesus? Men når vi engang er blitt store, skal der ikke mere i vår landsby finnes avguder av sten og tre, for da skal alle tilbe den levende Jesus.» sluttet han med varme; og sår og merker i ansiktet og på kroppen vidnet om de lidelser dette barn allerede hadde utstått for Jesu skyld, og hvorledes ordet, som var talt til ham, ikke hadde vært forgyves.

Videre gikk misjonærens vei frem imot noen hytter utenfor landsbyen, noen usle rønner der tjente som hjem for en flokk pariaer. Noen barn kom gledestrålende imot henne, straks de så deres hvite venn, og i deres følgeskap gikk hun inn i landsbyen. «De, de fattiges venns», ropte i det samme en gammel mann, som satt med ryggen lenet mot hytten. «min sønn er nu omtrent frisk — takket være dine bønner og din kjærlige pleie. Den levende Gud

Forts. 4. side.

Kjærlighetens triumf.

Oversatt fra svensk «E. H.» av Knut A. Høyer.

«Ingen har større kjærlighet enn denne, at han setter sitt liv til for sine venners. Joh. 15, 13.

Det berettes om et par unge menn i en av Sydeuropas stater, at de blev foreldreløse i den kanskje mest kritiske alder av et menneskeliv. Den ene var 20, den annen 19 år. Som sønner av velstående foreldre, hadde de fått en anseelig arv. Men akk, lykken ligger ikke i penger, og dette fremgår tydelig av deres historie.

Den eldste av brødrene var en rettskåren, og varmt gudfryktig ung mann. Det gikk ham vell i alt han foretok sig, men han hadde en stor sorg — den yngre bror. Denne var helt anderledes i hele sitt vesen, og hadde en livsanskuelse som var vidt forskjellig fra den eldre brors. Han hadde en bestemt avsmak for alt som hette religion, og søkte på verdens vis i sitt liv å hevde ordtøket: «Lev livet leende.» Dette

førte ham lenger og lenger ut på skrånplanet, og han blev en slave under mangfoldige laster. Forgjeves forsøkte den eldre bror å overtale ham til å forlate sin vilsumme vei. Alle formaninger synes å være forgjeves. En dag sitter den eldre broren ensom på sitt rum, da noen heftig buldrer på døren. Han går og åpner, og inn raver den yngre bror med blodige hender og klær.

— Hvad har hendt? Den eldre bror står skrekkslagen.

— Gjem mig et sted, roper den yngre. — For en stund siden, under rusens innflytelse, myrdet jeg en mann på gaten og en politimann er like efter mig. Han kan være her hvilket minutt som helst. Vis mig et gjemmested!

Men det var lettere sagt enn gjort å finne et gjemmested.

— Nu vet jeg noe, sa den eldre broren. Vi er nesten like store. Ta

dine blodige klær av dig og gi mig dem, så skal du få mine klær.

Som sagt så gjort. Brødrene byttet klær, og knapt hadde den yngre bror klædd i nye klær, på den annens opfordring kommet inn i rummet innenfor før det buldret kraftig på døren. Den eldre bror gikk for å åpne, men før han rakk det, blev døren sprengt, og noen politifolk trengte inn i rummet.

— Her har vi den vi er efter, sa de. Er ikke De den som nettop myrdet en mann på gaten?

Intet svar.

— Hvad bevis behøver vi? De er den vi er efter. Deres klær vidner mot Dem, fortsatte politifolkene, uten å få noe svar.

Den unge mann blev arrestert. For dagen efter på å bli stillet for retten og stå tilrette for sin ugjerning. Stunden kom da forhøret skulde begynne, men de kunde ikke formå den anklagede til å si annet enn:

— Jeg vet jeg må dø for denne ugjerning.

Dommen falt. Den lød på henrettelse, og en dag blev bestemt

til dens utførelse. Fangen blev ført tilbake til sin celle for å avvente sitt tragiske endeligt. En dag sendte han bud efter fengselsdirektøren, og bad om papir og penn, som han fikk.

— Vil De gjøre mig en tjeneste herr direktør? spurte han. Når jeg blir henrettet, vilde jeg gjerne at De skulde sende det brev jeg ønsker å skrive, uåpnet til adressaten.

Fengselsdirektøren lovet å gjøre det. Fangen skrev så sitt brev til den yngre bror, og dette lød slik:

«Klædd i dine klær går jeg nu imorgen til skafottet. Klædd i mine klær må du leve slik som jeg vilde ha gjort, om jeg var iført dem.»

Den følgende morgen, straks efter henrettelsen, banker en politimann på døren hvor den yngre bror bodde, og gir ham et brev. Ivrig bryter han det med det samme og leser. Han blir likklek.

— Er min bror henrettet?

— Ja, svarer den annen, det skjedde idagmorges.

— Men han var uskyldig, fortsatte broren. Det var mig som

øvet ugjerningen. Ta mig, og gjør med mig hvad De finner for godt. Politimannen, slått av forundring, vet egentlig ikke hvad han skal gjøre, men om en stund går de i følge til politistasjonen.

Saken kom for retten, og det blev atter ransaking. Det kom så for dagen at den eldre bror av kjærlighet til den yngre, hadde gitt sitt liv for ham.

— En slik kjærlighet må belønnes, sa dommeren tilslutt, og frikjente den yngre bror.

— — —

Hvilken påminnelse gir ikke denne beretning oss, om Jesu offer på Golgata for vår skyld? — Det var for våre overtredelsers skyld han blev såret, og det var for våre misgjerningers skyld?

han blev slått. Straffen blev lagt på ham for at vi skulde ha fred (Es. 53, 5). Nu er det hans ønske, at du og jeg ikledd hans retferdighets drakt skal vandre som han vandret og daglig i ord og vandel være slik som han vilde ha vært om han var i vårt sted. (1. Joh. 2, 6.)

Daniel Hallberg.

Til bedehuset i Balsfjord.

I forrige nr. var kvittert for hvad br. Ellertsen og «Misjons-Røsten» har mottatt tilsammen. Da det innkommer hver for sig er det muligens best å oppføre det hver for sig.

Til br. Ellertsen er innkommet tilsammen kr. 494.93. I forrige nr. står kvittert for Emma Pettersen kr. 100.00. Det skal være Ingeborg Pettersen Vdm. T.gt. 65, kr. 100.00.

Til «Misjons-Røsten» er innkommet og kvittert for tilsammen fra nr. 1—14 kr. 95.00.

Videre er innkommet: Nr. 15. En str. i Arendal ved K. Iversen kr. 5.00, nr. 16 E. J. Moss 5. nr. 17. A. W. 6. nr. 18. K. T. & G. 5. 19. A. og M. Larsen, Moss 5. 20. En bror fra «Salen» 5. 21. Aksel Birkelund, Rødstangen, Hurum 5. 22. Jenny Høidal 5. 23. Ragna Kile 5. 24. En søster fra Berger kr. 5.00.

Innkommet ved H. Ellertsen. Frk. Amot, Larvik v. Vennessland kr. 5.00
Br. Engvaldsen, Oslo « 10.00
Ø. R. Oslo « 5.00
Ubenøvt, Oslo « 5.00
En søster i Universitetsgt. 20 « 20.00
Andresen, Oslo « 5.00
M. Andersen, Eidsvollsv. Verk « 100.00
P. Skoglund, Eidsvollsv. Verk « 5.00

Tidl. innk. og kvittert i «Røsten» av samme « 494.93

Tilsammen kr. 155.00
Ialt kr. 649.93

Sender herved kvittering fra to abonnenter som har betalt sine kr. 5.00 til «Misjons-Røstens» innsamling til bedehuset i Balsfjord Karl Fredriksen, Storsteinnes og Signe Hansen Storsteinnes. Mottatt av Edvard Mathisen, kasserer.

Tiden for insamlingens avslutning nærmer sig og det er langt igjen til at hver abonnent har sendt sine 5 kronelapper. Vær derfor så snild å send ditt bidrag så snart som mulig. «Gi så skal eder gives.»

«Borte fra legemet, hjemme hos Herren».

Til «Misjons-Røsten»!

Har så ofte lest ovenstående ord, når noen av de hellige har vandret hjem, det er et herlig ord, men på samme tid så vedomdfullt. Denne gang gjelder det min kjære svoger, br. Karl Karlsen, som gikk inn til hvilen 19. desember. Det kom så helt uventende. Han var på Røros og hadde møtet, Gud hadde gitt en åpen dør i evangeliet og de hadde det herlig og godt. Så blev han plutselig syk av lungebetennelse etterfulgt av nyreblødning som endte hans dage. Hans hustru blev budsendt og fikk være hos ham de siste dage, hun forteller at det var slikt et fredfullt dødsleie. Hans siste ord var: «All er av dig». Nu hviler han der oppe i Fjellbyen Røros til oppstandelsens morgen, da basunen skal lyde. Vennene der viste stor deltagelse i sorgen. Gud lønne eder derfor, elskede venner. Vær med å be for min søster og deres sønn i denne dype sorg.

Inga Johnsen.

En kort arbeidsdag.

Det er ofte vanskelig for oss mennesker å forstå Herrens handlinger med sine barn, men det står skrevet at: Han vet de tanker, han tenker angående eder.

For godt og vel 3 år siden kom søster Maria Hansen, Storsteinnes i Balsfjorden over til Herren, og allerede nu for bare noen dager siden, gikk hun for å være med Jesus. Hun var den første som bødte sig for Gud da vekselen begynte deroppe i vinteren 1928, og menneskelig sett var hun den som gav støtet til at hele bygden kom i brann. Helstøpt og hjertelig som hun var i sin karakter, gikk hun op i arbeidet for andres frelse fra samme stund hun selv hadde fått fred med Gud, både med liv og sjel. Mange var det som blev grepet av hennes vidnesbyrd om den Jesus som hadde åpenbart sin nåde for henne. — Marta hadde kun et begjær, og det var å tekkes sin Herre. — Jeg glemmer aldri den dag jeg fikk nåde til å begrave henne ved døren til Kristus. Det var for Marta så vidunderlig, en dag viss like hun aldri før hadde oplevet på denne jord, nest etter frelsen. — Hun tilhørte jo en familie som var meget aristokratisk og høyt-kirkelig. Frelste hadde hun hørt om, hennes mor var en levende kristen og bad til Gud. Men dette med å late sig døpe det kostet på. Men som sagt: hun hadde kun et begjær, og kjente fra nu av kun en lov, den hellige skrift. — Og den ville og måtte hun følge. — Intet under at hun da var glad, når hun fikk sette sine føtter ut på den kjente også dragelse til å reise ut og vidne for andre, og slo følge sammen med søster Damanda Ellertsen, som hun holdt meget av. Søster Ellertsen var jo også hennes åndelige mor. De var da sammen oppe i Finnmarken og Nord-Norge forøvrig, og i vinter som var var de helt nede til Volds Sunnmor og traktene deromkring. Marta kjente sig dog dårlig, men selvfølgelig vilde hun ikke gi op. De kom da nedover igjen utpå forsommeren og hadde jeg den glede å være sammen med dem, på et par stever i Troms fylke.

For mig var det et vidnesbyrd bare å se Marta stående innfor sin Gud. Hun var så grepet av Gud at hele hennes personlighet vidnet, og jeg sa i mitt hjerte: Takk kjære Gud, for at du tok Marta ut som et vidne for dig. — Hennes arbeidsdag blev dog så kort. Det er dog godt å vite at Herren vet hvad han gjør. Kostelig i Herrens øine er hans frommes død.

Da hun fikk vite hvad det var for en sykdom hun hadde reiste hun ned til brødrene Storm-Monsen på Sørlandet for å behandles av dem. Herren vilde det anderledes, han vilde ha henne hjem. — For sin far og for sine brødre stred hun meget i sine bønner, det var en stadig smerte for henne, at ikke de var med på himmelveien. Derimot hadde hun den glede å se at omtrent alle hennes søstre var med.

Da hun blev liggende i høst var det Demanda Ellertsen som skulde pleie henne. Hun kunde ikke tenke sig noen annen. Søster Ellertsen gjorde det også, til hun

fikk slutte. Pent gjort søster. Herren vil dig det igjen i de rettferdigheds oppstandelse. — Så er da ikke Marta mere i blandt oss herne. Men her synes jeg det passer å bruke Salomons ord: Den rettferdigheds ihukommelse er til velsignelse. Ordsp. 10. 7. Hvad hun har sådd vil spire. Fred over hennes minne. Eidsvollsv. verk den 3. februar 1931. Henrik Ellertsen.

INDIA-BREV

Fra str. og br. Desmond.

Ranchi, B. N. Ry, India, 14—1—1931.

Våre elskede medarbeidere, Jesu fred!

«Når Herren kommer for å bli herligjort i sine hellige og å beundres i alle dem som tror.» 2. Tes. 1, 10.

Først må vi uttrykke vår hjerteligste takk til dem som kommer oss ihu med bønner og hjelp. Dagen nærmer sig hurtig da vi til sammen skal høste hvad som har blitt utsådd. Må Herren legge de ufrelstes nød og behov tyngre på sine barns hjerte så mange kan bli innhøstet før det blir for sent. «Markerne er hvite til høsten; men arbeiderne er så få og økonomiske grunner hindrer utbredelsen av evangeliets sannhet. O, at mange måtte våkne op til ansvar.»

Det vil nok interessere dere å høre hvorledes vi tilbragte den siste høtid. Søndag den 21. desember var alle søndagsskolebarn her for en fest. Der var ialt 100 av dem. Først hadde vi en vel-signert stund med sang, gjentagelse av skriftsteder, en liten tale med spørsmål og svar, og så bønn med sang til slutt. Vi hadde to store kurve fulle av Indiske søtsaker som vi stabet op på et bambusbord. Ønsker dere kunder ha sett de små strålende brune ansikter. En for en passerte de bordet og vi gav dem nok for et måltid og en del å ta med sig hjem.

Onsdag den 24. var det fest for våre gamle og fattige. Omkring 60 av dem hadde møtt op. Herrens And var tilstede og velsignet hjertene. Lovsangstener steg op til ham som elskede verden så høit at han gav sin enbårne sønn til en gjeløsningsbetaling for hver og en som tror. Når den sannhet går op for sjelen da stiger lovprisning uvilkårlig op til nådens trone. «Gleden i Herren er vår styrke.» Også de gamle fikk et godt måltid av ristet og sukret ris og søt ristet mais og nok mid-

«Jesus visste selv, hvad han vilde gjøre.»

Når Jesus tar sine venner avsides, betyr det ofte prøvelse. Det svære nådde kanskje også dig en dag, og du gransket for å finne en utvei; men alt syntes like umulig, og ennå har du ingen funnet. Kjære venn, kom da ordet i hu, at «Jesus visste selv hvad han vilde gjøre» — og han vet det også for den prøvelse, som du er stedt i! Når det synes sværest for dig, når ditt liv forekommer dig meningsløst, hold da fast ved troen på ovennevnte ord fra skriften, og du skal få å se, at han gjør undere for dig, likesom han forundret gjorde det for de rådville disipler ved Tiberias sjø. Også for dig skal han berede en utvei av den timelige nød, også for dig skal han velsigne åndelig og åpne dine øine så at du ser hans god-

het og storhet. Prøvelsen er bare anledninger til og foreløbige for Jesu undere; en rik velsignelse er gjemt bak alt svært, der møter oss. Just når Jesus får oss til å bekjenne, at vi selv ikke vet noe råd, da er hans undere nær forestående, da venter der oss en herlig overraskelse fra hans allmaktshånd.

På Skottoss

ved Skien er det foretatt en opprydning i kirkesognet. Herunder stor sløvhet med hensyn til kirkenes anordning om barnedåp. På en dag hadde presten fått frem 20 barn, og like før jul blev det på en dag døpt eller bestenet 65 barn. Fra samme familie kunde det være 3 barn, og der var barn i alle aldre, fra 3 uker og op til 13 år.

Et rent hjerte.

«Bered eder et nytt hjerte og en ånd.» (Ez. 18, 31). «Jeg vil gi eder et nytt hjerte og gi en ny ånd inneni eder.» (Ez. 36, 26).

«Uten noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rikes.» (Joh. 3, 3).

Disse skriftsteder synes utvilsomt enlige. Det første sier, at vi skal gjøre vortet, de andre to tiler tydelig om at Gud vil gjøre det. Der er dog ingen motsætning, ti der er tale om et samarbeide mellom Gud og mennesker. Gud påpeker aldri et menneske et nytt hjerte og en ny ånd mot dets vilje, ønske og valg.

Men hvad vil det si: få et nytt hjerte — å bli gjenfødt? Det vil ikke si, at der skal skapes ny evner. En synders evner kan være ypperlige nok; men det han behøver er å bruke dem riktig. Han har alle betingelser for å kunne leve et nytt og godt liv, har forstand, evner og en fri vilje. Vi vet ikke om englene har mere.

Ordet «hjerte» er brukt i teksten som uttrykk for karakter eller natur, dermed menes: vår stilling overfor godt og ondt. En synders første bevegelse grunn til alt hvad han foretar sig, er selvets tilfredsstillelse. Å ha interesse for Guds åre og hans rike er langt fra hans tanker.

Men omskapes hans hjerte, forandres straks hele hans stilling overfor godt og ondt. Forholdet til Gud og til mennesker blir helt anderledes. Den samme forstand tjener nu de stikk motsatte formål. De samme evner finner ny oppgaver. Den samme vilje velger nu ut fra en ny vurdering. Hvad han engang hatet er nu elsket, og synden i han før elsket er nu hatet. «Det gamle er forbigangen, se alt er blitt nytt» (2. Kor. 5, 17). Han har fått en ny drivkraft, nye beaktelser, nye ønsker og nye planer. Å bli født på ny leder altså til en omskaping av karakteren. Der er valg, som vi aldri vil foreta om ikke Guds And påvirket oss dertil. De ledende bevegelse grunn i sjelens dyp vilde aldri slippe selvets tilfredsstillelse av syne og i stedet tjene Guds formål hvis ikke de var blitt underlagt Hellig-Andens innflytelse.

F. V.

Det største Gud har gjort for oss.

Hvem kan si mig hvad som er det største Gud har gjort for oss? spurte en misjonær en skare muhamedanske kvinner. En av dem svarte, mens tårer randt nedad hennes kinner:

— Det største Gud har gjort for oss er at han sendte sin sønn, Jesus Kristus, for å dø for oss, at Jesus på korset lot sitt dyre blod utgyde for mig, fattige muhamedanske kvinne.

Kan du, kjære leser, avlegge et lignende vidnesbyrd for din religion.

Verdens yngste biskop.

Til ny katolsk biskop for Norge vil antagelig den unge pastor Irgens bli utnevnt. Han er for tiden apostolisk administrator i Norge. Irgens som er sønn av den norske minister i Rom, vil da bli verdens yngste biskop. Han er

hjerter.
nytt hjerte og
SI).
et nytt hjerte
nemner eders» (Ez.
ødt på ny, kan
rike». (Joh. 3,
synes ufors-
sier, at vi skal
andre to tæler
vil gjøre det
motsetning, ti
marbeide mel-
sker. Gud på-
neske et nytt
mot dets vil-

SPREDTE FELTER

Fra Oslo.

Bare litt fra Universitetsgt. 20, Oslo. Rom. 8, 1: Så er der da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.»

Jeg synes dette ord er så godt å hilse mine medborgere med. Tenk hvor mange ganger det har gjort mitt hjerte godt å stanse for dette ord. Det forteller oss i en rund sum at Jesus ikke bare har sonet for den synd og de overtredelser vi har begått, men om vi også i fremtiden skulde være så uheldige å tilsmudse vår reise-drakt, så er der åpnet en kilde mot all synd og urenh. Lovet være Gud.

Nettopp her ligger kanskje vanskeligheten selv for Guds folk å bøie sig og bekjenne og erkjenne. Jeg tror at de mange vanskeligheter som Guds folk har å kjempe med, de skriver sig fra at det er Gud som derigjennom påpeker feilen, istedenfor at vi selv med en gang kom frem for nådens trone i ydmyghet. Da vilde vi kanskje få velsignelse istedenfor skyldom.

Vi har nu fått vår broder Wenne-land tilbake, og igår aftes når han infans sig, og kom bort og hilste på broder Gabrielsen, så tenkte jeg med en gang på de så- re store apostler. Disse gløgende troeshelmer må også finne sig i å være disipler eller læregutter. Vi er alle like på dette punkt.

Jeg må si for min egen del at jeg i den senere tid har lært meget. Det er ingen skole som kan opplære et menneske slik som Guds ord, og vi har bedt særlig til Gud om at ordet i sin helhet må ha inngang hos oss. Og jeg tror bestemt på en herlig fremtid med gode møter og et seiersliv for den enkelte.

Vi blir hos Jesus: Snart kommer han igjen og så skal vi alltid få være med ham. Amen.

Anton Wenli.

Til «Misjons-Røsten»!

Derfor vær også i berette! Matt. 24, 47.

Vil sende «Misjons-Røsten»s venner i det nye år en hilsen og meddele at vi har det godt i nr. 38 i dette år, som har begynt. Vel har det meget i sig som vi hverken har sett, eller vet om: Takk og lov.

Til begynnelsen av det nye år bragte det en gledesfest, idet vår gamle broder M. Johansen feiret gullbryllup i nr. 38, hvor det var riktig festlig når de gamle stod frem og fortalte om hvor Gud var trofast og hvordan han hadde bevart dem. For å minne lev-verte ham 300 kroner som gave også de unge i musikken ga ham en gave.

Det blev avlagt mange gode vidnesbyrd. Br. Fr. Sørensen sa: Jeg gleder mig over at jeg snart skal feire et bedre bryllup. Dette uttalte han til en bror, og hvem kunde tenke at disse ord så snart skulde gå i oppfyllelse.

Lokalet var fullt av folk og det var riktig festlig. Det var tale om Jesu snare gjenkomst og om det himmelske bryllup. Det kom tunger og tydning, hvor Herren talte til folket skulde berede sig og ikke sette sine teltpeiler for dypt, så at vil skje i hast, i et øieblikk. Lørdag 18. januar fikk br. Fr.

Sørensen gå hjem til herligheten. Han var på vei til sitt hjem, men segnet plutselig om på veien og fikk gå høiere op til ham som hans sjel elsket. Ofte sang han sangen 482 i Schib, og vidnet sjøle- glad om sin omvendelse. Han blev jordfestet mandag 26. januar. Det var sjelden mange mennesker med i begravelsen. Br. Nordquelle talte ved bårnen om Kristi evangelium og det var mange som blev grepet, ja inntil tårer. Dan. 12, 2—3.

Tirsdag 27. januar hadde vi minnefest hvor hele familien var innbudt og mange som kjente broderen fra friluftsmøtene deltok også med på festen. Der blev talt om Jesu snare gjenkomst. Br. Nordquelle leste fra Salmerne om bøkernes som blev åpnet og der blev lest op: Den er fødd der, og den her. Han stanset ved disse ord og la vennene på hjertet å vente på Herrens kalden.

Br. O. Karlson, Malmcrona og Pfloug vidnet herlig. Etter bevertningen talte br. Toftner, Wold og E. Knudsen som talte om Lasarus. Under talen blev der litt forstyrrelse fra galleriet idet noen kommunister som kjente br. Knudsen vilde lave litt uro. Knudsen hadde også tilhørt samme parti, men nu var han en ny skapning i Kristus!

Lørdag 24. januar var det ungdoms- og ved avslutningen kom 20 kommunister og ønsket vennenes forbønner. Like efter kom også 8 unge piker. Søndag kom også en annen kommunist og overga sig til Herren. Mandag på misjonsmøtet hadde han bibel med sig og han bad også andre å søke Herren.

Herren står for døren. La oss være våkne. Mange skulde komme og si: Vekter! Hvor langt på natt? Es. 21, 11. Det er ikke noe under at det blir rørelse.

Herm. Zeller, Oslo.

Misjonsbeløp.

Fortegnelse over innkomne bidrag til misjonærene Ruth Pedersen og Ester Pettersen, Kina i 1930.

Sakkf. Eilertsen kr. 30, B. og M. Lunke kr. 20. A. N. Lie 10, Harriet J. Bakken 55, Ved Math. Gran 74.90, misjonen i Heggedal 445, misjonen i Skotselv 252.50, misjonen i Lande 220, misjonen i Arås 25, misjonen i Oslo 785.64. Tils. kr. 1918.04.

Fortegnelse over innkomne bidrag til misjonærene Signe Pedersen og Inga Johnsen, Kina i 1930.

Ved Karen Heier kr. 100, ved K. Brøtø kr. 60, fra G. Bakken og A. Eiklo 100, ved A. Vikstøl 30, A. T. K. 10, fra Dikka Johannesen 30, fra venner i Minnesund 30, fra venner i Heikestad 35, fra venner i Krokstadelv 99.20, fra O. H. Pettersbraten 50, fra Karoline Skatterud 200, fra venner i Nøtterø 155, ved str. v. Porat 20, ved A. Eikre 55, ved A. Amundsen 10, (plus matvarer for kr. 30) fra Frk. Guri Eikre 25, fra misjonen i Skotselv 122.50, fra Petra Larsen 133.80. Tilsammen kr. 1265.50.

Disse beløp er etterhånden tilsendt de respektive misjonærer. En hjertelig takk til hver enkelt bidragsyder. Gud vil velsigne og lønne eder for trofast arbeide i sin tjeneste. I håp om at interessen for søstrenes arbeide i Kina

også i det nye år usvekket vil vedvare sender jeg eder alle min hjerteligste hilser.

Broderligst

Th. Wessel, kasserer.

Kvitanser vedkomende misjonær Birger N. Johnsen fra 1—7 til 2—12 1930.

1/7 30 i kassa kr. 234.80. 13/7 fra Torkild Platen Seljord 5, 5/9 Anna Løtveits, Espeland st. 50, 7/9 Anna Joranes, Kongsberg 100, 20/10 Holmsker kvinnef., ved Signe Iversen 100, 9/11 misjonskassen Vestby st. ved Anna Davidsen 100, 25/10 Marie Love-Rei, Romesta pr. Ildsest 7, 22/11 Anna M. Løtveit Espeland st. 50, 28/11 K. Larsen 15, 28/11 Hans Berge Lun- de 78, 10/12 O. Haugans legat ved H. Opsal Hjørdal 100, 20/12 G. Iversen, «Misjons-Røsten», S.- borg 20, Frim Ingeborg Høier, Norrestø 10, Tilsammen kr. 869.60, hvorfor hjertelig takkes.

Sendt Berger N. Johnsen 9/9 350, 26/10 100, 22/11 150 og 15/12 200 kroner. Tilsammen 800 kr.

Da Johnsen med familie i den senere tid har vært gjestet med sykdom må jeg herved legge misjonskassen på vennenes hjerte.

H. H. Sonstebø, kass. Oterholt, Telemarken.

Innkomet og sendt til Tomine Evenstad, Afrika, i 1930 473 kr. Med broderlig hilsen

M. Waaløe, Bergen.

Guds nåde.

Det er deilig å leve i nåden, ti Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker, idet den optukter oss til å fornekte ugudelighet og verdslige lyster og leve tuktig og rettferdig og gudelig i den nuværende verden. Titus 2., 11—12.

Det er deilig at Jesus kom hit til vår jord. Da han kom hadde han med sig noe til oss. Ti Johannes vidner om at Jesus hadde med sig nåden. Joh. 1, 17). Ti loven blev gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus.

Paulus skriver til Efeserne om nåden. Ti sier Paulus: av nåde er I frelst ved tro og det er ikke av eder, det er Guds gave, ikke av gjerninger for at ikke noen skal rose sig. Efs. 2, 8—9. Her ser vi at Paulus var klar over at nåden var med i vår frelse, ti vi må ha nåde til hver dag. Derfor så heter det at Guds nåde er ny hver morgen over oss. Takk og lov og pris og ære tilhører Jesus, han som har bragt den velsignede nåden. Kristus vil at alle mennesker skal bli frelste og komme til sannhetens erkjennelse. (1. Tim. 2, 4. Ja vi må si med Johannes: Ti av hans fylde har vi alle fått og det er nåde over nåde. Joh. 1, 16. Hadde det vært av våre gjerninger så hadde det for lenge siden vært forbi med oss, men min nåde er dig nok. 2. kor. 12, 9.

Paulus hadde erfart nåden i Kristus Jesus fordi han hadde mottatt av hans nåde. Han viste også at menighetene trengte nåde fordi han hadde selv mottatt Guds nåde.

Vi kan legge merk: til Paulus når han skriver til Romerne om den herlige nåden, hvorledes den blir fremlagt. Vi finner det i Rom.

BIBELSK TIDSSKRIFT

Motto: «Alt guds ord til alt Guds folk.»

Bibelsk Tidsskrift er nettopp det blad som alle predikanter, lærere og enhver bibelleser bør holde. 32-sidig, dobbeltspaltet, illust. månedsskrift, Upartisk og helbibelsk, Kr. 5.50 pr. år. Nye helårsabonnementer får hele siste kvartal 1930 gratis. Send oss 14 ore til porto og et proven. tilsendes. B. T. utkommer på fire språk. I en kjent Stockholmsavis skriver merket A.L.-r. bla. a. om B. T.:

«En Guds gave til vårt folk... populært skrevet... i høi grad fengselsende... gjennemtrent av Bibelens Andskraft og støtter alle sine uttalelser på tydelige utsagn i Bibelen. Man kommer ved lesningen av dette tidsskrift uten videre til å tenke på Jesu ord om «strømmen av levende vann». Joh. 7, 38...»

Utgiver: Red. R. Froysdov. Skriv til B. T. Arendal.

3, 24: Idet vi blir rettferdiggjort av forskyldt av hans nåde ved forsikningen i Kristus Jesus. Titus 3, 5—7 Der finner vi også den herlige sannhet. Han frelste oss, ikke for våre rettferdige gjerningers skyld som vi hadde gjort, men efter sin miskunn ved badet

til gjenfødelsen og fornyelse ved den Hellig And, som kan rikelig har utøst over oss ved Jesus Kristus vår frelser, for at vi rettferdiggjort ved hans nåde, efter håpet skulde bli arvinger til det evige liv. Josef Karlson.

Den bærende kraft.

Det er godt at det er en bærende kraft i evangeliet. Den er som en sølvsnitte som holder oss sammen og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen.

Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen.

Det er godt at det er en bærende kraft i evangeliet. Den er som en sølvsnitte som holder oss sammen og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen.

Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen. Den er som en bærende kraft som holder oss opp og som holder oss fast i troen.

Mange Guds barn lar innstallere radio og stenger sig inne: de

Djevelen er ingen god herre å tjene. Han lover oss gull og grønne skoger og vi vil falle ned og tilbe ham. Han lofter oss op på bergets tinde: Alt dette skal du få om du vil tilbe mig. Men alt er djevelsk bedrag, han er en logner fra begynnelsen av. Og Herren har i Kristus Jesus avbetnet ham, knust hans hode og tilintetgjort hans makt, så vi nu i Kristus Jesus er frigjorte fra syndens makt. J. O. O. Johnsen.

Betaler det sig å drive misjon.

(Forts. fra 1. side).
har frelst ham og reddet hans liv, og æren er hans!)

Videre gikk misjonæren frem mot den neste landsby, hvor hun begynte å utdele bibler og skriftdeler til noen og talte kjærlige, opmuntrende ord til andre. To gangestanset hun, idet hun banket på hos noen zenakvinner, hennes hjerte led ved å vite dem avskåret som det syntes, fra all mulighet for å høre om den levende Gud. Drevet av Kristi kjærlighet begynte hun å synge for dem alt sammen kjente sange om Jesu kors og blod, utsatt til velklingende, kjente, indiske melodier, og sangen vekslende med vidnesbyrd og tale, mens hun frydet sig ved å se lyst tennes i deres øyne og deres hjerte våknet og suget til sig av ordet.

Med løfte om snart å komme igjen drog hun videre, og veien gikk nu inn gjennem rismarkene. Et barns skriken avbrøt plutselig stillheten; hun stanset og lyttet for å finne hvorfra lyden kom; hastig vente hun sig etter retning, og ved utkanten av rismarkens fant hun et spedt barn, en liten pike, som var satt ut for å da. Varsomt svøpte hun piken i sitt eget skjørt, la henne i sine arme og trykket henne inn til sig, idet det sang i hennes hjerte: «La de små barn komme til mig, forhindre dem det ikke, ti Guds rike hører sådanne til.»

Neppe var hun med sin dyre byrde i armen og stadig fulgt av den gamle kvinne og den lille barneken kommet inn på veien igjen, førenn der møtte henne to spedalske. Øyeblikkelig trådte de til side, ti således var de vant til å gjøre når andre nærmet sig, men misjonæren gikk bort til dem idet hun så noen kjærlige, trøsten de ord. Da så hun til sin glede, at disse just var to menn der sammen med en tredje som ikke var med her, i lengre tid var kommet til misjonsstasjonen hvor hun daglig hadde lest for dem et kapittel av Johannes evangelium. «Kjære «Sahib», utbrøt i det samme en av mennene, «Ravn Lal, som pleide å komme med oss, er nu ikke mere her på jord, han døde i en landsby en halv mils vei herfra. Hans ånd er nu hos din Gud og vår Gud, men førenn han blev kalt herfra, bad han oss om å bringe dig denne hilsen fra ham, og den talende rakte i det samme et krøllet stykke papir frem, som misjonæren straks gjenkjente som et av bladene fra et Johannes evangelium, hun hadde gitt ham den første dag han var kommet til misjonsstasjonen, og idet hun glattet papiret ut, leste hun disse ord: «Eders hjerte forferdes ikke! Tro på Gud og tro på mig! I min fars hus er der mange boliger. Dersom det ikke var så, hadde jeg sagt eder det; ti jeg går bort for å berede eder sted.» Også disse to spedalske bad nu om å måtte gjøre følge, og alle drog de således videre frem imot misjonsstasjonen.

Neppe hadde de fått huset i syne førenn de hørte sang; de stanset og lyttet og kunde nu tydelig skjønne ordene: «Hvilken ånn vi har i Jesus! Al vår synd og sorg han bær!» Lydløst listede

de sig videre, helt hen til inngangen, og hvilket underfullt syn møtte der ikke deres øyne: I halv-mørket innenfor skimtet de det ene brune hode ved siden av det annet boiet i undrende takk og tilbedelse. Her var unge og gamle; her var barneken og foreldre-løse! Her var menn og kvinner, som gjennem år hadde vandret mange og trange veier i Indias brennende sol for å få slukket deres hjertes tørst, men som først hadde funnet fred og hvile her, hvor det fulltonende vidnesbyrd om Jesu kors og død lød; skjønt av forskjellige kaster og med kast løst imellem var de dog ved Jesu kors blitt ett, og med en munn og en tunge priste de Gud for hans underfulle frelse i Lammets blod.

I det samme våknet misjonæren. Lampen foran henne brente ennå svakt, mens morgenvinden suste i palmernes kroner utenfor og fortalte at dagen var nær. Nu husket hun det altsammen, både det forferdende spørsmål der hjemme om, og hennes eget hjertes nød, men hun ønsket ikke mere: Gud hadde selv igjen beseglet og styrket henne i det, som hun allerede visste, at «arbeidet i Herren ikke er forgjeves», at all jorderikis røde gull lagt sammen ikke vil være for meget om der derved kan vinnes blott en eneste menneskesjel! Når Jesus kunde betale frelsens pris med sitt eget dyrebare blod, skulde da noe fra vår side anses for å være for kostbart til å skaffe ham hans smerters lønn!

(K. — kl.)

Dunkle bibelord.

Dåpen for de døde.
1. Kor. 15, 29.

Dette vers er meget dunkelt og oversettes på forskjellige måter. Vår norske oversettelse lyder: «Hvad gjør da de som lar sig dype for de døde? Dersom de døde i det hele tatt ikke opstår, hvorfør lar de sig da dype for dem?» Den nye svenske oversettelse lyder: «Vad kunna annars de, som låta döpa sig för de dödas skull, vinna därmed?» Den gamle oversettelse hadde: «øver de dödas istedenfor «för de dödas skull». Den engelske oversettelse lyder: «for the dead, mens den greske grunnstekst har «hyper tån nekran».

1. Modernistene tror ikke på Herrens gjenkomst og på legemets opstandelse, som Bibelen og den apostoliske trosbekjennelse lærer. Visstnok sier de at Kristus opstod og mener sig derfor å være «positive» teologer, men de tenker sig tydeligvis ikke opstandelsen som den står i Bibelen. Og de mener at det i 1. kor. 15, 29 er tale om en rituell, magisk dåp til fordel for de døde som i sin livstid ikke blev døpte. Så skulde en eller annen efterlevende trede i den dødes sted og gi dåpens viselselgelse til frelse. Denne fortolkning støtter man på den påstand at en stedfortredende dåp forekom blandt de første kristne, men undersøker man saken nærmere, finner man at disse teologer for denne anskuelse ikke har annen støtte enn nettop dette vers.

Å forklare stedet på denne måte strider påtagelig mot Bibelens ånd og lære. Hvordan er det tenkelig at noen i de apostoliske me-

ABONNER PÅ

«Barnerøsten»

fritt evangelisk barneblad. Utkommer hver uke (undtatt sommerferien) kr. 1.50 pr. år. Søndagskoler dog rabatt.
Send efter prøvenummer!
Bladet er anbefalt på det beste for barna og søndagskoler.

nigheter lot sig dype med en stedfortredende dåp for en annens regning? Skriften lærer ikke om mere enn én dåp i den kristne menighet. Ef. 4, 5, og dette gjeller sikkert bare den som lar sig dype.

2. Den berømte bibelfortolker dr. Scofield forklarer stedet således: — «De som lar sig dype for de døde, er disse som ved å la sig dype inntar de plasser i de kristnes rekker som er tomme efter de som er døde i Herren.» Dr. Scofield lar altså det greske r yper bety «istedenfor». Og helt sikkert har denne dyktige fortolker god grunn for sin utlegning.

3. Selv har jeg tenkt mig den mulighet, at disse som lar sig dype for de døde, gjør det for å treffe dem i de rettferdiggjes opstandelse, når Herren kommer igjen for å hente de hensovde i Herren og de troende som er beredte. 1. Tess. 13—17 og andre steder. Det er håpet om de dødes opstandelse som leder dem til å ta dåpen. Men om det nu ikke fantes noen opstandelse fra de dødes, da var de blitt forferdelig bedratt.

4. Den greske kirkefar Krystosimos (død 407) forstår uttrykket «hyper tån nekran» (for de døde) på den måte at det derved skulde menes «for våre dødelige legemer» (gresk: hyper tån sámatán tån hómeterán) Etter dette skulde stedet lyde således: «Om de døde ikke opstår, hvilken nytte skulde da alle disse, som lar sig dype, ha av dåpen for deres dødelige legemer?»

Det må erkjennes at den tolkning gir en ganske god mening. Uten den legemlige opstandelse har dåpen ikke noen verdi. Dåpen er jo et underpant på opstandelsen. Det står jo om det bl. a. i Rom. 6, 4, 5: «Vi blev altså begravet med ham, for at likesom Kristus blev opreist fra det døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv. For er vi blitt forenet med ham ved likheten med hans død, så skal vi også bli det ved likheten med hans opstandelse.»

Og i Rom. 8, 11 leser vi: «Men deresom hans Ånd som opvakte Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han som opvakte Kristus fra de døde, også levendegjøre eders dødelige legemer ved sin Ånd som bor i eder.»

— O. H. (i Bibelsk Tidskr.)

Forsamling i forfall.

En kunstner skulde male et billede som skulde forestille forsamlingslivets frafall. Men istedet for å male en gammel, forfallen ruin, malte han til alles forundring en statelig bygning i hvilken man gjennem de åpne dører så den rikt utskårne predikestol og meget annet vakker. Men ved inngangen var ophengt en innsamlingsbøsse med påskrift: «Til misjonens», og over dennes åpning, hvor gavene skulde legges ned, hadde kunstneren malet — en storspindellev!

(Fra svensk ved G. F.)

FOR FAMILIENS YNGSTE

HEDRE DIN FAR OG DIN MOR.

Det fortelles om dr. Samuel Johnson: Hans far var en fattig bokhandler i Littlefield, England. På markedsdagen pleiet han å bære en pakke med bøker til landsbyen Utdaxeter og selge dem på torvet. Men sin dag blev han syk, og han bad sin sønn om å gå å selge bøkene for ham. Samuel nektet det.

Femti år senere var Johnson en kjent dikter, og en av det mest dyktige lærde i England; men han kunde aldri glemme at han hadde vært så uvennlig mot sin fattige far. En dag besøkte han Utdaxeter, og da bestemte han sig til å vise sin sorg og angst.

Han gikk til markedsplassen i forretningsstaden, b'ottet sitt hode, og stod der i øsende regn en time, på samme sted hvor hans far pleide å stå og selge bøker. «Dette», sa han, «er et uttrykk for den anger jeg føler over at jeg var udydig mot far.»

Synet av den berømte dr. Johnson, stående barhødet i stormen for å søne det gale han hadde gjort, måtte gjøre inntrykk. Denne hending er blitt gjengitt på hans monument.

Mange menn har dog kjent noe langt værre enn å stå barhødet i storm og regn, når de har husket hvor udydig de kan ha vært overfor far og mor.

Dr. John Todd, en kjent bokhandler kunde aldri glemme hvordan han, da han var meget syk, skulde hente medisinen til ham; men for å slippe å gå, lot han for sin far og fortalte at det ikke kunde skaffes slik medisinn som han skulde ha. Den gamle mann holdt på å dø. John kom. Faren sa da til ham: «John, din far har store smerter fordi han ikke kan få den medisinn han trenger.» John sprang avsted for å få medisinn; men det var for sent. Da han kom til, bakte var faren næsten død. Han kunde bare si: «Elsk Gud og tal alltid sammen, for Guds øyne vokter dig alltid. Gi så din far hånden til farvel.» Dermed døde han.

Gjennem hele sitt senere liv hadde dr. Todd ofte megen sorg, når han tenkte på hvor udydig han hadde vært mot sin far.

ET STORT ØNSKE

En del barn satt sammen og talte om hvad de helst skulde ønske sig. En nevnte en stor gård, en annen mange penger. Tilsist kom turen til en liten pike; men hun ønsket sig helt andre ting. «Jeg ønsker at jeg kunde leve uten å synde.»

Det ønske syntes Jesus godt om, for det viste at hun elsket ham.

Der er dem som strøt ut og får enn mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

- Kina.**
F. O. SHRØDER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.
HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER FETTERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT: Gorda Sivcland, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsget. 1, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.
M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
AGNES og TORKILD RASMUSSEN: J. Lind, Verlegt. 21, Moss.
- Manchuria.**
MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- Alaska.**
GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.
- Finnmarken.**
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ASTRID SCHIE, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Harestua.
- Argentina.**
BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønatebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Slemmestad.
- Afrika:**
P. EVENSTAD: Emma Høel, Parkveien 6, Oslo.
TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Waide, Ibsensgt. 105, Bergen.
HILMA HERMANSEN: Oie Krogstad, Soli, Rølingen.
INGRID LØKKEN: Misjonskasserer for «Salens», Oslo: S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo.
MARGIT HARALDSEN: Lods Henrik Johansen, Løvenskoldsv. vei, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN: Constance Nøstdal, Solheimsgates 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES: Fru Anna Nædal Sydnnessmug 4, Bergen.
MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjordgøst, Oanes pr. Heggedal.
DEN NORSKE KONGOMISJON
CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen
India: DAGMAR ENGSTROM: O. Ekorntnes, Jarveien 11, Lilleaker.
ANNA JENSEN: Amalie Karlsen, V. Porsgr.
FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Haldens væren Tistedalen pr. Halden.
B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseid, Telemark.
BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.
DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.
HILDA WERGEDAL: Jens Jarnæs, Passebæk p. o., Sandvåg.
RACHEL EDWARDSEN: Kontorist O. Langerud, Nudedalbanen, Kongsberg.
VALBORG FRANDSEN: Utgitt ved en redaktionskomité. «Glommen»s trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 5.

Ny

Fra str. Olga

West O

Kjære M

Så lang en besøkte mig, oktober. Det mitt kjære l å se til mig mørke Kina ske adresse, forholder sig motatt dig dig? Vær så dentlig er. Sendte for Hills «Ba si at jeg v få det lille blev fortalt scm jeg l ute setter blade og koldt var en god tid Ordspr. 2 Ja, der trofaste, funnet v med bre mig fors hore en var meg hjemme vært he vene bli ne ofre ikke ti Røsten til å f da ut, lite br gode r re sin somm har check brev noen De litt v min 12 d søk i M 15 ker str Vi Ku po re d s; h d g v